

ЗАТВЕРДЖУЮ

Ректор

Дніпровського державного

університету внутрішніх справ

доктор юридичних наук, професор

полковник поліції

Олександр МОРГУНОВ

2025 року

ВИСНОВОК

**Дніпровського державного університету внутрішніх справ
про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів
дисертації Котелюха Миколи Олександровича
«Адміністративно-правове забезпечення правопорядку в Україні»,
поданої на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук
за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право;
інформаційне право**

12 серпня 2025 року кафедрою адміністративного права і процесу Навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів превентивної діяльності Національної поліції України Дніпровського державного університету внутрішніх справ проведено фаховий семінар щодо апробації дисертації кандидата педагогічних наук, доцента, викладача Циклу професійно-практичної підготовки Центру первинної професійної підготовки «Академія поліції» Дніпровського державного університету внутрішніх справ Котелюха Миколи Олександровича на тему «Адміністративно-правове забезпечення правопорядку в Україні», поданої на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право.

Тема дисертації затверджена Вченою радою Дніпровського державного університету внутрішніх справ (протокол № 10 від 27 травня 2025 року).

Рішенням Вченої ради Дніпровського державного університету внутрішніх справ від 27 червня 2025 року № 11/10.1 призначені рецензенти, а саме:

– Логвиненко Борис Олексійович, професор кафедри адміністративного права і процесу Навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів превентивної діяльності Національної поліції України, доктор юридичних наук (12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право), професор;

– Кононець Віта Петрівна, провідний науковий співробітник відділення

організації наукової роботи відділу організації наукової діяльності, доктор юридичних наук (12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право), професор;

– Миронюк Роман Вікторович, професор кафедри адміністративного права і процесу Навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів превентивної діяльності Національної поліції України, доктор юридичних наук, (12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право), професор.

Заслухавши наукові результати, викладені Котелюхом Миколою Олександровичем, об'єктивну оцінку рецензентів та учасників засідання (докторів та кандидатів наук за профілем поданої на розгляд дисертації), розглянувши наукові публікації здобувача за темою дисертації, за результатами фахового семінару констатовано наступне.

1. Дисертаційна робота Котелюха Миколи Олександровича, представлена на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право) «Адміністративно-правове забезпечення правопорядку в Україні», є кваліфікаційною науковою працею на правах рукопису, виконаною здобувачем самостійно. За обсягом, актуальністю, рівнем наукової новизни, практичної та теоретичної цінності, ступенем обґрунтованості положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації, робота відповідає вимогам пп. 7–9 «Порядку присудження та позбавлення наукового ступеня доктора наук», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 17 листопада 2021 року № 1197.

Обґрунтування вибору теми дослідження. Автором зазначено, що проголошене Конституцією України положення про неприпустимість примушення будь-кого робити те, що не передбачено законодавством, є фундаментальною засадою, на якій ґрунтується правовий порядок в Україні. Саме законослухняна соціально-корисна поведінка людей у суспільстві, їх свідоме і відповідальне ставлення до використання своїх прав і свобод, виконання обов'язків та дотримання заборон є головною запорукою стабільного стану правопорядку у суспільстві і державі.

Правопорядок виступає багатогранною соціально-правовою категорією, у якій взаємодіють моральні та юридичні норми, державні механізми і суспільні ініціативи, а також інтереси окремих громадян, соціальних груп та всього суспільства. Для кожної країни – у тому числі й в Україні – система підтримання правопорядку має свої особливості, зумовлені історичним досвідом, політичним устроєм і ціннісними орієнтирами суспільства. За таких умов правопорядок як стан упорядкованості суспільних відносин та невід'ємний елемент режиму законності, виступає вагомим умовою розвитку українського суспільства, реальним інструментом подолання негативних тенденцій у всіх сферах життєдіяльності, запобігання та припинення правопорушень, виявлення злочинів та підтримання громадського порядку, подолання корупції та організованої злочинності.

Сучасні зміни соціально-економічних і політико-правових умов функціонування правоохоронної системи, курс держави на євроінтеграцію детермінують потребу в реформуванні системи органів охорони правопорядку, адаптації її до суспільних потреб і можливостей держави, формуванні нової системи публічно-правового забезпечення правопорядку, побудованої на засадах верховенства права, додержання прав і свобод людини і громадянина; захисту демократичних цінностей суспільства; єдиноначальності і колегіальності при розробці й прийнятті важливих рішень; поєднанні гласних і негласних методів і засобів діяльності; пріоритетності функцій попередження і профілактики правопорушень; взаємодії з державними органами, органами місцевого самоврядування і військовими формуваннями; співпраці з різними інституціями громадянського суспільства; відкритості для демократичного цивільного контролю.

Водночас практична реалізація механізму адміністративно-правового забезпечення правопорядку в державі наразі ускладнюється багатьма проблемами, детермінованими неврегульованістю питань щодо визначення суб'єктів охорони правопорядку, їх адміністративно-правового статусу, організації взаємодії та координації спільних заходів; неналежним закріпленням концептуальних засад публічного адміністрування в цій сфері; відсутністю системної взаємодії з інститутами громадянського суспільства у сфері протидії злочинності; відсутністю уніфікації правових засад організації системи органів правопорядку зі встановленням критеріїв розмежування напрямів діяльності, яку здійснюють органи правопорядку та інші державні органи, на основі виключної функціональної спрямованості, подальшого розвитку системи органів правопорядку на основі застосування ризик-орієнтованих підходів, інформаційно-аналітичної діяльності, стратегічного менеджменту та прогнозування; гармонізації із законодавством ЄС і досягненням необхідних стандартів у питаннях охорони правопорядку; протидії новим викликам охорони правопорядку, пов'язаним із збройною агресією РФ проти України тощо. Органи правопорядку в ході збройної агресії зіштовхнулись із безпрецедентними викликами у своїй діяльності, насамперед безпековими, на які довелося оперативно реагувати. Разом із тим, громадськість продовжує демонструвати стійку потребу в глибоких і якісних трансформаціях, насамперед, у правоохоронній сфері.

Протидіяти таким деструктивним явищам може лише ефективна система адміністративно-правового забезпечення правопорядку в країні, побудована на міцній науковій основі, адже нерозв'язаність багатьох питань вироблення ефективних механізмів охорони правопорядку викликає жвавий науковий інтерес до цієї проблематики. Теоретико-методологічну основу наукових розвідок із зазначеної тематики складають праці В.Б. Авер'янова, О.М. Бандурки, О.І. Безпалової, О.Г. Брателя, К. Л. Бугайчука, С.С. Вітвіцького, С.К. Гречанюка, С.М. Гусарова, О.В. Джафарової, О.Ю. Дрозда, О.Ф. Кобзаря, Т.О. Коломоець, В.К. Колпакова, А.Т. Комзюка, О.Г. Комісарова, Т.П. Мінки, Р. В. Миронюка, О.А. Моргунова, О.М. Музичука, В.Я. Настюка, О.В. Негодченка,

В.П. Петкова, С.В. Петкова, О.П. Рябченко, О.Ю. Салманової, Р.А. Сербина, А.О. Собакаря, В.В. Сокурєнка, С.О. Шатрави, О.С. Юніна тощо.

Слід також віддати належне науковим дослідженням: М.В. Лошицького «Адміністративно-правові відносини в сфері охорони громадського порядку» (2002), Н.В. Панаріної «Право як нормативна основа формування правопорядку» (2008), А.М. Подоляки «Адміністративно-правове регулювання охорони громадського порядку в Україні» (2009), А.Ф. Крижановського «Правовий порядок суверенної України: становлення та тенденції розвитку (загальнотеоретичне дослідження)» (2009), І.Ю. Хомишин «Адміністративно-правові аспекти вдосконалення співпраці ОВС та органів місцевого самоврядування щодо забезпечення правопорядку» (2010), Д.М. Полонського «Забезпечення правопорядку та режиму законності патрульно-постовою службою міліції України (організаційно-правовий аспект)» (2014), О.В. Кривов'яз «Правопорядок: державні та недержавні форми забезпечення» (2014), В.О. Боняк «Конституційно-правові засади організації та функціонування органів охорони правопорядку України: проблеми теорії і практики» (2015), О.І. Безпалової «Адміністративно-правовий механізм реалізації правоохоронної функції держави» (2015), Т.С. Подорожної «Правовий порядок: теоретико-методологічні засади конституціоналізації» (2017), М.В. Завального «Адміністративно-правові засади діяльності та взаємодії державних та недержавних суб'єктів правоохорони в Україні» (2018), О.П. Костюшко «Адміністративно-правове забезпечення реалізації права громадян на участь в охороні публічної безпеки і порядку» (2019), Ю.Б. Курилюка «Адміністративно-правові та кримінологічні засади забезпечення правопорядку в прикордонній сфері України» (2020), В.В. Макарчука «Правоохоронні органи як суб'єкти формування та реалізації державної політики у сфері національної безпеки і оборони: адміністративно-правовий аспект» (2023), В.Ю. Терехова «Адміністративно-правове забезпечення правоохоронної діяльності в Україні» (2024) та інших вчених, які безпосередньо присвячені розв'язанню багатьох проблем публічно-правового забезпечення правопорядку в Україні. Однак, не зважаючи на значну кількість науково-теоретичних та практичних досліджень названих вище проблем, питання створення ефективної системи адміністративно-правової охорони правопорядку залишаються поза науково-правничим дискурсом.

Правова невизначеність правового механізму реагування на сучасні виклики та загрози правопорядку засобами адміністративного права нівелює (знецінює) норми чинного законодавства, оскільки фактично унеможлиблює його практичне застосування, насамперед, в умовах дії правового режиму воєнного стану. Цей правовий інститут в науці адміністративного права є малодослідженим, й досі не став предметом серйозних наукових пошуків навіть за часів незалежної України. Аналіз спеціальної юридичної літератури засвідчив й те, що дотепер немає жодної фундаментальної праці, присвяченої проблемам дослідження правової природи правопорядку та визначенню оптимальної системи його адміністративно-правового забезпечення в нинішніх умовах

державотворення, що зумовлює вибір теми дисертаційного дослідження, її актуальність та принципову необхідність.

Отже, *мета* дисертаційного дослідження полягає у тому, щоб на підставі узагальнення наукових розробок, аналітики законодавчих норм і практики їхньої реалізації сформулювати концептуальні засади адміністративно-правового забезпечення служби в Національній поліції України, а також розробити науково-обґрунтовані рекомендації для подальшого становлення Національної поліції України як правоохоронної інституції європейського зразка.

Отже, *мета* роботи полягає у формуванні цілісного концептуального уявлення про сутність, зміст та особливості адміністративно-правового забезпечення правопорядку в Україні, а також виробленні науково-обґрунтованих пропозицій і рекомендацій щодо його вдосконалення на основі позитивного національного та зарубіжного досвіду.

Зв'язок роботи з науковими програмами, планами, темами, грантами. Обрана тема дисертаційного дослідження спрямована на виконання основних положень Указів Президента України «Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року» від 30.09.2019 № 722, «Про Національну стратегію у сфері прав людини» від 24.03.2021 № 119/2021, «Про Національну стратегію сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні на 2021-2026 роки» від 27.09.2021 року № 487/2021, «Про Стратегію національної безпеки України» від 14 вересня 2020 року № 392/2020, «Про Стратегію воєнної безпеки України» від 25.03.2021 № 121/2021, «Про План заходів із виконання обов'язків та зобов'язань України, що впливають з її членства в Раді Європи» від 12.01.2011 № 24/2011, «Про Комплексний стратегічний план реформування органів правопорядку як частини сектору безпеки і оборони України на 2023-2027 роки» від 11.05.2023 № 273/2023, розпорядження Кабінету Міністрів України від 16.09.2020 № 1126-р. «Про Стратегію боротьби з організованою злочинністю», Стратегічного плану щодо реалізації повноважень органів прокуратури у сфері кримінального переслідування за вчинення міжнародних злочинів на 2023–2025 роки, затвердженого Генеральним прокурором 15 вересня 2023 р.

Дисертацію виконано відповідно до Стратегії розвитку наукових досліджень Національної академії правових наук України на 2021–2025 роки, затвердженої постановою загальних зборів Національної академії правових наук України від 26 березня 2021 р. № 12-21, Переліку пріоритетних тематичних напрямів наукових досліджень і науково-технічних розробок на період до 31 грудня року, наступного після припинення або скасування воєнного стану в Україні, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 30.04.2024 № 476, Тематики наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок Міністерства освіти і науки на 2022-2026 роки, затвердженого наказом МОН України від 03 лютого 2022 р. № 109, Тематики наукових досліджень і науково-технічних (експериментальних) розробок на 2025-2029 роки, затвердженої наказом МВС України від 21.05.2024 № 326, а також тем наукових досліджень Дніпровського державного університету внутрішніх справ «Теоретико-методологічні та прикладні проблеми державотворення та правотворення в Україні» (реєстраційний

номер 0118U100436) та «Адміністративно-правові засоби забезпечення публічного порядку в Україні» (реєстраційний номер 0118U100442).

Ступінь обґрунтованості положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації.

Дисертаційна робота характеризується системним підходом до предмету дослідження. Робота складається зі вступу, чотирьох розділів, які включають сімнадцять підрозділів, висновків, списку використаних джерел та додатків. Структура повністю відповідає цілям і завданням дослідження, дозволяє послідовно розглянути всі проблеми, визначені автором. Обґрунтованість положень, сформульованих у дисертації, підтверджується також критичним аналізом наявних літературних джерел юридичного та методологічного спрямувань.

Характеризуючи ступінь обґрунтованості наукових положень, необхідно вказати, що методологічною основою дисертаційного дослідження виступають загальнонаукові та спеціально-юридичні методи наукового пізнання, використання яких дозволило здобувачу повністю реалізувати мету роботи та розв'язати поставлені завдання, отримавши науково-обґрунтовані висновки.

Методи дослідження були обрані, виходячи з поставлених у роботі мети та задач, з урахуванням його об'єкта і предмета. Методологічною базою дослідження виступає сукупність філософських, загальнонаукових, приватно-наукових та спеціальних методів, які в комплексі застосовуються для вирішення задач дослідження та досягнення його мети. Так, *історико-правовий метод* було використано для дослідження розвитку правопорядку в Україні та еволюції адміністративно-правових механізмів його забезпечення, завдяки чому вдалося простежити трансформацію правових норм, що регулюють діяльність правоохоронних органів, та виявити ключові історичні фактори, що вплинули на сучасну систему забезпечення правопорядку (підрозділи 2.2, 3.2, 4.2). Використання *порівняльно-правового методу* дозволило порівняти адміністративно-правове регулювання правопорядку в Україні з аналогічними системами інших країн. Зокрема вивчено зарубіжний досвід та виявлено можливості його імплементації в українське законодавство та правоохоронну діяльність, запропоновано адаптацію найкращих міжнародних практик для вдосконалення адміністративно-правового забезпечення правопорядку в Україні (підрозділи 2.2, 3.2, 4.2). Завдяки використанню *системного підходу* вдалося дослідити адміністративно-правове забезпечення правопорядку як складну систему, яка включає в себе різні елементи (правоохоронні органи, законодавчі акти, механізми контролю) та визначити їх взаємозв'язки (підрозділи 2.2, 3.2, 4.2). *Аналіз і синтез* використовувалися для детального аналізу правових норм та їх впливу на забезпечення правопорядку. На основі аналізу різних джерел та актів здійснено синтез наукових підходів щодо формування ефективних адміністративно-правових механізмів (підрозділи 2.2, 3.2, 4.2). *Формально-юридичний метод* застосовувався для аналізу чинного законодавства, яке регулює діяльність правоохоронних органів та інших суб'єктів адміністративно-правового забезпечення правопорядку, в наслідок чого виявлено недоліки у

чинній нормативно-правовій базі, що впливають на ефективність забезпечення правопорядку, та запропоновано конкретні зміни до законодавства (підрозділи 2.2, 3.2, 4.2). За допомогою *методу моделювання* було змодельовано можливі сценарії вдосконалення системи адміністративно-правового регулювання правопорядку, включаючи модернізацію взаємодії між органами влади та правоохоронними структурами, сформовано стратегію розвитку системи правопорядку в умовах сучасних викликів і загроз, що дозволяють підвищити ефективність роботи органів державної влади (підрозділи 2.2, 3.2, 4.2). *Методи класифікації та групування* використовувалися для дослідження адміністративно-правових інструментів забезпечення правопорядку (підрозділи 2.3, 2.4). Для аналізу та узагальнення емпіричної інформації за темою дослідження та визначення недоліків адміністративно-правового забезпечення правопорядку в Україні використовувалися соціологічний та метод документального аналізу (підрозділи 1.2, 2.1, 3.2). Вимог формальної логіки щодо послідовності, визначеності, несуперечності й обґрунтованості суджень здобувач дотримувався у формулюванні висновків і пропозицій відповідно до мети дослідження.

Науково-теоретичною основою дослідження стали праці вітчизняних та зарубіжних фахівців у царинах адміністративного права, публічного управління та адміністрування, інших галузевих правових наук, поліцейстики.

Нормативною основою роботи є Конституція України, законодавчі акти України, міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, постанови Верховної Ради, акти Президента і Кабінету Міністрів України, нормативні акти центральних органів виконавчої влади. У ході дисертаційного дослідження було також використано міжнародні стандарти діяльності органів правопорядку та законодавство зарубіжних країн (США, Чехії, Швейцарії, Норвегії, Австралії, Великої Британії, Німеччини, Польщі, Франції, Італії, Данії, Литви, Швеції, Китаю, Молдови, Азербайджану, Португалії, Естонії, Латвії, Казахстану), досвід яких щодо адміністративно-правового забезпечення діяльності органів охорони правопорядку може бути імплементований в Україні.

Емпіричну базу дисертації становлять: дані Державної служби статистики України, органів прокуратури, Міністерства внутрішніх справ України, Національної поліції України, Державної прикордонної служби України, Державного бюро розслідувань, Бюро економічної безпеки України, Служби безпеки України, Державної митної служби України та інших державних органів, аналіз політико-правової публіцистики, довідкових видань, фактологічних матеріалів щодо адміністративно-правового забезпечення правопорядку в Україні.

Наукова новизна одержаних результатів полягає в тому, що робота є одним із перших комплексних монографічних досліджень, у якому на підставі теоретичного узагальнення наукових положень та аналізу чинного законодавства сформульовано концептуально нову модель адміністративно-правового забезпечення правопорядку в Україні, а також науково-обґрунтовані пропозиції і рекомендації з удосконалення нормотворчої діяльності та правозастосовної

практики в напрямі реалізації правоохоронної функції держави, що відповідає стратегічним цілям забезпечення правопорядку та національної безпеки України. У результаті проведеного дослідження сформульовано низку нових концептуальних наукових положень та висновків, запропонованих особисто здобувачем. Основні з них такі:

у перше:

– правопорядок визначено як динамічний правовий режим організації суспільних відносин, що забезпечує стійкість державного устрою, верховенство права, безпеку громадян і стабільність функціонування критичних сфер життєдіяльності суспільства в умовах зовнішніх і внутрішніх загроз, включаючи військову агресію, гібридні виклики, терористичну діяльність та кібератаки;

– обґрунтовано доцільність визнання збройної агресії РФ і тривалого воєнного конфлікту, системної корупції в органах державної влади та правоохоронній сфері, зростання недовіри до органів правопорядку, соціально-економічної дестабілізації та інформаційно-психологічної дезінформації суспільства, правової інфантильності населення, кадрової деградації правоохоронної системи, нерівномірності правозастосування, а також руйнації механізмів громадського контролю в якості деструктивних чинників забезпечення національної безпеки країни та системно важливих загроз ефективного адміністративно-правового забезпечення правопорядку, а нейтралізацію таких чинників – одним із головних пріоритетів удосконалення діяльності органів правопорядку як невід’ємної частини сектору безпеки й оборони України;

– встановлено, що саме у сучасних умовах правопорядок не є статичною системою лише правових норм і механізмів їх реалізації, а поєднує адаптивне публічно-правове регулювання, воєнно-правові механізми, кіберправапорядок та національну безпеку, створюючи проактивну систему реагування держави та громадянського суспільства, спрямовану на збереження територіальної цілісності, мобілізацію ресурсів, протидію інформаційним загрозам і забезпечення стабільного функціонування інститутів влади та громадянського суспільства в умовах воєнного стану та глобальних викликів;

– обґрунтовано доцільність вироблення та прийняття Національної правоохоронної доктрини України, що має стати не просто декларацією принципів, а інструментом стратегічного планування, яка визначатиме місце, роль, завдання та функції органів правопорядку у загальній системі забезпечення національної безпеки країни, має інтегрувати сучасні підходи до превенції злочинності, взаємодії сектору безпеки й оборони з громадянським суспільством, цифрової трансформації, протидії гібридним загрозам і правового забезпечення становлення демократичної моделі правопорядку;

– вироблено концептуальні основи адміністративно-правового забезпечення правопорядку в Україні, які включають: по-перше, створення ефективної, гнучкої та адаптивної системи адміністративно-правових заходів, що забезпечить правопорядок в умовах воєнного стану та післявоєнного відновлення України; по-друге, гармонізацію законодавства у сфері забезпечення

правопорядку відповідно до стандартів ЄС та міжнародного права; по-третє, оперативне адміністративне реагування на порушення громадського (публічного) порядку; по-четверте, злагоджену роботу правоохоронних органів в умовах екстраординарних правових режимів; по-п'яте, розширення та посилення інституційної координації та взаємодії між правоохоронними органами; по-шосте, динамічний комплекс адміністративних механізмів, здатних реагувати на гібридні загрози, військові виклики та криміногенну ситуацію, що постійно змінюється;

– діяльність суб'єктів забезпечення правопорядку визначено як складову реалізації правоохоронної функції держави, що виявляється як цілеспрямована, інтелектуально-вольова управлінська діяльність уповноважених правоохоронних суб'єктів, регулюється переважно адміністративно-правовими нормами і здійснюється відповідно до їх принципів у визначених процедурних та процесуальних формах, та спрямована на забезпечення національної безпеки України, у тому числі громадської безпеки й порядку, протидії злочинності з урахуванням стратегічних цілей та відповідно до стандартів прав людини і основоположних свобод, у тому числі із забезпеченням гендерної рівності;

– підкреслено значення норм адміністративного права у забезпеченні правопорядку, що полягає у: 1) визначенні переліку суб'єктів охорони правопорядку та особливостей їх адміністративно-правового статусу; 2) їх ключовій ролі щодо регулювання діяльності органів правопорядку, визначаючи їхні повноваження, обов'язки та взаємодію з іншими суб'єктами та інституціями громадянського суспільства; 3) встановленні правил застосування примусових заходів, вимог до виконання службових обов'язків співробітниками органів охорони правопорядку; 4) упорядкуванні та захисті суспільних відносин у сфері публічного порядку та безпеки; 5) забезпеченні механізмів контролю та підзвітності органів охорони правопорядку;

– обґрунтовано необхідність якісного оновлення правових засад охорони правопорядку в Україні, що можливе через виконання комплексу заходів (нормотворчих, організаційно-правових, інформаційно-аналітичних та ін.), спрямованих на: систематизацію нормативно-правових актів, що складають основу правоохоронної системи; ухвалення закону про органи правопорядку та правоохоронну службу, як головних складових правоохоронної системи країни, спрямованого на створення ефективної системи правового регулювання правоохоронної діяльності, яка забезпечуватиме дотримання правопорядку, захист інтересів держави та громадян, а також підвищення ефективності роботи правоохоронних органів на засадах координації спільних зусиль, законності та верховенства права; законодавче визначення принципів діяльності суб'єктів забезпечення правопорядку; уніфікацію правових основ організації та функціонування органів правопорядку, що передбачатиме встановлення чітких критеріїв розмежування напрямів їх діяльності від функцій інших державних органів, ґрунтуючись на специфічній функціональній спрямованості кожного з них;

– запропоновано заходи вдосконалення комплексної системи безпеки об'єктів критичної інфраструктури сектору громадської безпеки, де основний акцент зроблено на організації цифрової безпеки об'єктів критичної інфраструктури, враховуючи сучасні технологічні рішення для протидії кіберзагрозам та забезпечення інформаційної стійкості, забезпеченні участі у програмах обміну інформацією про кіберзагрози з CERT-UA та іншими національними структурами, широкому використанні міжнародних стандартів, таких як ISO/IEC 27001, для побудови ефективної системи управління інформаційною безпекою, використання спеціалізованого програмного забезпечення для моніторингу, аналізу та захисту кінцевих пристроїв, що підключені до мережі об'єктів критичної інфраструктури;

– на основі використання найкращих іноземних практик безпекових питань, зокрема семи базових вимог до країн-членів НАТО щодо забезпечення національної стійкості (Варшавський саміт НАТО), Глобальної стратегії ЄС із зовнішньої політики та політики безпеки «Спільне бачення, Спільна дія: Сильніша Європа», документів Міжнародної організації праці та Міжнародної агенції з атомної енергії тощо, вироблено заходи щодо регламентації створення і функціонування комплексної системи забезпечення правопорядку, у тому числі безпеки на об'єктах критичної інфраструктури сектору громадської безпеки та в умовах сучасних викликів і загроз національній безпеці країни;

удосконалено:

– визначення поняття «орган правопорядку» як державного органу влади, створеного відповідно до конституційно-правових засад, що реалізує правоохоронну функцію держави через охорону прав і свобод людини, підтримання законності та дисципліни, публічної безпеки та порядку, наділеного правом застосування легального примусу, включаючи використання вогнепальної зброї, та маючого у своєму складі, як правило, озброєні підрозділи;

– перелік основних принципів адміністративно-правового забезпечення правопорядку, серед яких визначено принципи: пріоритету прав і свобод людини; верховенства права; рівності усіх перед законом; законності адміністративної діяльності; персональної відповідальності посадових осіб органів правопорядку; юридичної визначеності повноважень суб'єктів охорони правопорядку; обмеження кола суб'єктів, уповноважених на застосування адміністративного примусу; балансу між публічним інтересом і правами особи; забезпечення реалізації цивільного демократичного контролю за діяльністю органів правопорядку, участі у цьому процесі інституцій громадянського суспільства; системності та міжвідомчої координації та взаємодії суб'єктів забезпечення правопорядку; гнучкості та адаптивності реагування правоохоронної системи на виклики та загрози правопорядку; інформаційної обґрунтованості управлінських рішень;

– визначення адміністративно-правового забезпечення правопорядку як врегульованої нормами адміністративного права діяльності уповноважених суб'єктів публічної влади та окремих інституцій громадянського суспільства, наділених спеціальними, у тому числі делегованими, правоохоронними

компетенціями, що здійснюється на основі сукупності узгоджених за цілями, формами і процедурами адміністративно-правових засобів та спрямована на реалізацію управлінських, превентивних, примусових та контрольних функцій з метою охорони громадського порядку, запобігання кримінальним та адміністративним правопорушенням, захисту прав, свобод і законних інтересів громадян, а також забезпечення публічної безпеки і порядку як в мирний час, так і в умовах дії екстраординарних адміністративно-правових режимів;

- розуміння характерних рис діяльності органів і підрозділів Міністерства внутрішніх справ України як суб'єктів адміністративно-правового забезпечення правопорядку;

- перелік найбільш оптимальних критеріїв функціонального виокремлення суб'єктів забезпечення правопорядку в Україні, яких поділено на органи загальної та спеціальної компетенції;

дістало подальшого розвитку:

- системне обґрунтування історико-правової періодизації правового забезпечення правопорядку в Україні від найдавніших часів до сучасного етапу, що включає виокремлення восьми періодів розвитку з урахуванням трансформації правового мислення, інституційних змін, міжнародних стандартів та викликів, пов'язаних із воєнним станом та євроінтеграційними процесами. Запропоновано інтегральну модель сучасного правопорядку в умовах гібридної безпеки, яка враховує як сервісну функцію органів публічної влади, так і необхідність забезпечення державного суверенітету, національної безпеки та правопорядку через демократичні механізми легітимного примусу;

- з'ясування сутності та змісту термінів «правоохоронна система», «правоохоронна діяльність», «правоохоронні органи», «громадський порядок», «публічний порядок», «громадська безпека», «публічна безпека» та їх співвідношення із терміном «правопорядок»;

- визначення поняття механізму адміністративно-правового забезпечення правопорядку як системно організованої сукупності правових, організаційних, інституційних, інформаційних та матеріально-технічних засобів і адміністративних процедур, за допомогою яких держава через уповноважені органи правоохоронного спрямування впливає на суспільні відносини з метою підтримання, відновлення та гарантування правової впорядкованості – правопорядку – в умовах сучасних викликів і загроз національній безпеці країни;

- характеристика форм забезпечення правопорядку, які класифіковано за кількома критеріями: 1) за способом вираження; 2) за важливістю виконання правоохоронних завдань; 3) за характером процедури виконання правоохоронних функцій; 4) за суб'єктами виконання; 5) залежно від мети застосування; 6) за юридичним змістом виконуваних правоохоронних функцій; 7) залежно від об'єкта впливу;

- визначення ключових завдань реформування органів правопорядку як складової сектору безпеки і оборони України, спрямованих в умовах дії правового режиму воєнного стану на боротьбу зі злочинністю при суворому дотриманні прав людини, включаючи гендерну рівність; розширення

міжнародної співпраці, особливо через покращення міжвідомчої взаємодії суб'єктів охорони правопорядку; покращення координації між правоохоронними структурами та елементами сектору безпеки й оборони; структурну перебудову органів охорони правопорядку для забезпечення їх швидкого реагування на нові виклики та загрози національним інтересам країни; боротьбу з колабораціонізмом шляхом виявлення та притягнення до відповідальності осіб, які співпрацюють з ворогом, запобігання інфільтрації ворожих агентів; обмін досвідом та інформацією з правоохоронними органами інших країн тощо;

– висвітлення характерних прогалин правоохоронного законодавства в нинішніх реаліях сьогодення і складних безпекових вимірах для України, які структуровано за такими критеріями: недостатньою адаптивністю нормативних механізмів до умов воєнного та надзвичайного стану; обмеженістю регламентації використання сучасних інформаційних технологій у сфері публічного контролю та нагляду; відсутністю комплексної правової моделі державно-приватного партнерства у сфері забезпечення національної безпеки; слабкою інституційною підзвітністю органів правопорядку перед громадянським суспільством; фрагментарністю процедур зовнішнього незалежного контролю за діяльністю правоохоронних органів, що у сукупності ускладнює реалізацію принципів законності, прозорості та ефективності управління в умовах особливих правових режимів;

– обґрунтування доцільності створення міжвідомчої автоматизованої інформаційно-аналітичної системи моніторингу нормативно-правового забезпечення діяльності органів правопорядку із визначенням основних напрямів функціонування;

– обґрунтування нових підходів до впровадження найкращих практик адміністративно-правової охорони правопорядку з інших держав, що можуть бути ефективно використані в Україні, насамперед в частині забезпечення національної безпеки країни, у тому числі громадської безпеки й порядку, протидії злочинності з урахуванням стратегічних цілей та відповідно до стандартів прав людини і основоположних свобод, та управління кризовими ситуаціями.

Особистий внесок здобувача. Викладені у науковій роботі положення, що виносяться на захист, є результатом самостійної праці автора дисертації. Наукові ідеї та розробки, які належать співавторам наукових публікацій, у дисертаційному дослідженні не використовувались. Внесок здобувача до опублікованих колективних наукових праць пропорційний кількості співавторів. Зокрема у роботах: Basko A., Myroniuk R., Kotelyukh M. Organisational and legal framework for the implementation and financial support of interaction between local self-government bodies and the police under martial law – визначено організаційно-правові форми взаємодії органів місцевого самоврядування з поліцією в умовах воєнного стану з підтримання правопорядку; Zakharchenko A., Koteliukh M., Ryabiy S., Mostovenko O., Mykhailov R. The Role of Legal Mechanisms in Cooperation between the Police and Local Self-Government in Controlling the Observance of Public Order – розглянуто правові механізми контролю за

дотриманням правопорядку в контексті взаємодії поліції з органами місцевого самоврядування, окреслено форми такої співпраці; Yunin O., Dal A., Polovnikov V., Shumska N., Koteliukh M. *The Administrative-legal and Criminal Aspect of Prosecuting Persons for Offenses in the Field of Illegal Drug Trafficking*. Ashdin Publishing Journal of Drug and Alcohol Research – обґрунтовано потребу переорієнтації системи забезпечення правопорядку з репресивних заходів на превентивні в боротьбі з наркоправопорушеннями малозначного характеру; Basko A., Hryshyna N., Obushenko N., Fedorov I., Koteliukh M. *Principles of Law in the Legal Regulation of Social Relations in Modern Conditions: Administrative, Criminal and Constitutional Aspects* – досліджено роль правових принципів у регулюванні суспільних відносин, що виникають під час забезпечення правопорядку; Koteliukh M., Koshchynets V., Burian I., Merdov S., Khoronovskyi O. *Cooperation of Law Enforcement Agencies with Other Departments in the Fight Against Criminal Offences at Critical Infrastructure Facilities of Ukraine* – з'ясовано особливості взаємодії органів правопорядку з іншими державними інституціями України у сфері захисту критичної інфраструктури. У науковому дослідженні «Міжнародний досвід та практика в післявоєнний період вилучення, прийняття у населення вогнепальної зброї, боєприпасів, у тому числі невстановленого походження, що опинилися у їхньому володінні з різних причин (знайдені, передані тощо)» – вивчено досвід діяльності поліції окремих зарубіжних держав щодо вилучення, прийняття у населення вогнепальної зброї, боєприпасів, у тому числі невстановленого походження, що опинилися у їхньому володінні з різних причин (знайдені, передані тощо); у методичних рекомендаціях «Забезпечення надання уповноваженими підрозділами органів Національної поліції України дієвої допомоги та захисту постраждалим особам із урахуванням основних засад запобігання та протидії домашньому насильству у взаємодії із суб'єктами, що здійснюють заходи у цій сфері» – визначено особливості взаємодії органів Національної поліції України з іншими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування щодо протидії домашньому насильству; у науковому дослідженні «Необхідні зміни в національному законодавстві для заохочення (стимулювання) Національною поліцією України населення до здачі (виведення з «тіні») вогнепальної зброї, боєприпасів на засадах партнерства, спрямованої на задоволення їхніх потреб у публічній безпеці та порядку» – запропоновано нормативне закріплення визначення терміна «декларування зброї» та порядку приймання добровільно зданої зброї, вироблення форм документів про прийом зброї і боєприпасів; у методичних рекомендаціях «Методи і форми роботи органів (підрозділів) Національної поліції України щодо стабілізації незаконного обігу вогнепальної зброї та реалізації повоєнного роззброєння цивільного населення, заходи стимулювання та заохочення населення до здачі зброї на основі міжнародного досвіду» – запропоновано інноваційні інструменти стабілізації незаконного обігу вогнепальної зброї та реалізації повоєнного роззброєння цивільного населення.

Практичне значення отриманих результатів полягає в тому, що викладені в дисертації положення, висновки та пропозиції можуть бути використані у:

- *науково-дослідній сфері* як підґрунтя для подальшого розроблення теоретичних і прикладних аспектів адміністративно-правового забезпечення правопорядку в Україні, а також для підготовки відповідних наукових видань й організації науково-дослідної роботи здобувачів вищої освіти;
- *правотворчій сфері* як науково обґрунтовані пропозиції щодо внесення змін і доповнень до нормативно-правових актів, спрямованих на підвищення ефективності адміністративно-правових засобів забезпечення правопорядку;
- *правозастосовній практиці* як пропозиції щодо впровадження інноваційних форм і методів діяльності органів правопорядку з урахуванням сучасних безпекових викликів і потреб українського суспільства;
- *освітньому процесі* під час підготовки відповідних розділів підручників, навчальних посібників, курсів лекцій, а також проведення занять із навчальних дисциплін «Адміністративне право», «Судові та правоохоронні органи України», «Управління в правоохоронних органах».

Апробація матеріалів дисертації. Підсумки розроблення проблеми в цілому, окремих її аспектів, одержані узагальнення і висновки було оприлюднено на міжнародних, всеукраїнських та регіональних науково-практичних конференціях, семінарах, круглих столах, зокрема: «Актуальні проблеми взаємодії правової науки та практики її застосування (м. Київ, 16–17 березня 2022 р.); «Взаємодія публічного та приватного права: сучасні проблеми та виклики» (м. Київ, 21–22 лютого 2022 р.); «Проблемні питання юридичної науки в контексті реформування правової системи України» (м. Київ, 19–20 жовтня 2022 р.); «Пріоритетні напрями розвитку юридичної науки в умовах сьогодення» (м. Київ, 13–14 березня 2023 р.); «Реформування українського законодавства: проблемні питання та шляхи їх вирішення» (м. Київ, 07–08 лютого 2024 р.); «Актуальні проблеми імплементації наукових досягнень у практичну діяльність» (м. Київ, 04–05 червня 2024 р.); «Тенденції та перспективи розвитку юридичної науки сьогодення» (м. Київ, 16–17 квітня 2024 р.); «Пріоритетні напрями розвитку юридичної науки: вітчизняний та зарубіжний досвід» (м. Київ, 18–19 вересня 2024 р.).

2. Дисертаційна робота Котелюха М.О. містить особисто отримані здобувачем науково обґрунтовані результати, а кількість та якість наукових праць, опублікованих за її матеріалами відповідають Наказу МОН України від 23 вересня 2019 року № 1220 «Про опублікування результатів дисертацій на здобуття наукових ступенів доктора і кандидата наук». За матеріалами дисертації опубліковано 38 наукових публікацій, з яких 16 опубліковано у фахових виданнях України з юридичних наук, 9 – у наукових періодичних виданнях іноземних держав, з них 5 – включено до бази даних Web of Science, та 8 тезах доповідей і повідомлень на науково-практичних конференціях, а також в 1 розділі зарубіжної монографії та 4 наукових та методичних рекомендаціях.

СПИСОК ПУБЛІКАЦІЙ ЗДОБУВАЧА ЗА ТЕМОЮ ДИСЕРТАЦІЇ

Наукові праці, у яких опубліковані основні результати дисертації

Монографії (розділи монографій):

1. Kotelukh M.O. Administrative and legal support for the activities of law enforcement agencies and their interaction in the context of modern challenges and threats to the national security of Ukraine. *Interaction between law enforcement agencies and public authorities to create a secure environment under martial law* : Scientific monograph. Riga, Latvia : «Baltija Publishing», 2025. Pp. 235-253.

Статті у періодичних наукових фахових виданнях України:

2. Котелюх М.О. Поняття адміністративно-правової охорони правопорядку. *Право та державне управління*. 2022. № 3. С. 202-205.

3. Котелюх М.О. Система нормативно-правового регулювання охорони правопорядку: проблеми та шляхи вдосконалення в умовах сучасних викликів. *Правова позиція*. 2022. № 4 (37). С. 209-214.

4. Котелюх М.О. Поняття правопорядку в сучасній адміністративно-правовій науці. *Держава та регіони. Серія: Право*. 2022. № 3. С. 178-183.

5. Котелюх М.О. Адміністративно-правові гарантії забезпечення правопорядку: актуальні питання визначення сутності та перспектив наукової класифікації. *Право і суспільство*. 2023. № 6. С. 165-170.

6. Котелюх М.О. Система правових гарантій адміністративно-правового забезпечення правопорядку в умовах сучасних викликів та загроз національній безпеці України. *Право і суспільство*. 2023. № 2, Том 2. С. 177-183.

7. Котелюх М.О. Висвітлення проблеми адміністративно-правової охорони правопорядку у вітчизняних дослідженнях монографічного характеру. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 9. С. 200-206.

8. Котелюх М.О. Адміністративно-правовий механізм забезпечення правопорядку: сутність та зміст. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2024. Випуск 4. С. 177-181.

9. Котелюх М.О. Прокуратура як особливий суб'єкт забезпечення правопорядку в Україні. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2024. Випуск 5. С. 103-108.

10. Котелюх М.О. Місце Служби безпеки України в системі суб'єктів забезпечення правопорядку. *Науковий вісник публічного та приватного права*. 2024. Випуск 6. С. 91-95.

11. Koteliukh M. Transformation of functions of the National Police as a law enforcement entity under martial law. *Entrepreneurship, Economy and Law*. 2024. № 1. Pp. 63-67.

12. Koteliukh M. Content and scope of the concept of «subject of administrative and legal enforcement of law and order». *Entrepreneurship, Economy and Law*. 2024. № 2. Pp. 51-56.

13. Котелюх М.О. Забезпечення правопорядку нормами адміністративного

права. *Право і суспільство*. 2024. № 4. С. 302-307.

14. Котелюх М.О. Адміністративно-правова охорона правопорядку в умовах дії правового режиму воєнного стану: стан та особливості. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2024. № 9. С. 404-406.

15. Koteliukh M. International law as sources of public law enforcement. *Entrepreneurship, Economy and Law*. 2024. № 3. Pp. 48-53.

16. Котелюх М.О. Вплив відомчої нормотворчості на правове регулювання діяльності правоохоронних органів. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2024. № 5. С. 222-226.

17. Котелюх М.О. Особливості забезпечення охорони правопорядку на деокупованих територіях. *Науковий вісник Дніпровського державного університету внутрішніх справ: Науковий журнал*. 2024. Спеціальний випуск № 1 (132) «Права людини та правоохоронна діяльність в умовах воєнного стану». С. 20-26.

Статті в наукових періодичних виданнях інших держав, у тому числі проіндексованих наукометричними базами даних Scopus, Web of Science:

18. Котелюх М.О. Імплементация міжнародних правових стандартів забезпечення правопорядку у національне законодавство України. *KELM (Knowledge, Education, Law, Management)*. 2022. № 7. С. 199-205.

19. Котелюх М.О. Методи як інструменти реалізації адміністративно-правового механізму забезпечення правопорядку. *KELM (Knowledge, Education, Law, Management)*. 2023. № 3. С. 188-192.

20. Котелюх М.О. Співвідношення поняття «суб'єкт адміністративно-правового забезпечення правопорядку» та суміжних понять. *KELM (Knowledge, Education, Law, Management)*. 2024. № 6. С. 166-170.

21. Котелюх М.О. Форми адміністративно-правового забезпечення правопорядку: сутність, правова природа та їх класифікація. *KELM (Knowledge, Education, Law, Management)*. 2024. № 7. С. 231-235.

22. Basko A., Myroniuk R., Kotelyukh M. Organisational and legal framework for the implementation and financial support of interaction between local self-government bodies and the police under martial law. *Baltic Journal of Economic Studies*. 2024. Vol. 10 No. 2. Pp. 24-32. DOI: <https://doi.org/10.30525/2256-0742/2024-10-2-24-32>

23. Zakharchenko A., Koteliukh M., Ryabiy S., Mostovenko O., Mykhailov R. The Role of Legal Mechanisms in Cooperation between the Police and Local Self-Government in Controlling the Observance of Public Order. *Pakistan Journal of Criminology*. Vol. 16, No. 03, July-September 2024. Pp. 1269-1285. DOI: 10.62271/pjc.16.3.1269.1285

24. Yunin O., Dal A., Polovnikov V., Shumska N., Koteliukh M. The Administrative-legal and Criminal Aspect of Prosecuting Persons for Offenses in the Field of Illegal Drug Trafficking. *Ashdin Publishing Journal of Drug and Alcohol Research*. 2024. Vol. 13. 09 pages. DOI: 10.4303/JDAR/236407

25. Basko A., Hryshyna N., Obushenko N., Fedorov I., Koteliukh M. Principles

of Law in the Legal Regulation of Social Relations in Modern Conditions: Administrative, Criminal and Constitutional Aspects. *JURNAL CITA HUKUM (Indonesian Law Journal)*. 2024. Vol. 12. Number 2. Pp. 321-338. DOI: 10.15408/jch.v12i2.41224

26. Koteliukh M, Koshchynets V, Burian I, Merdov S, Khoronovskyi O. Cooperation of Law Enforcement Agencies with Other Departments in the Fight Against Criminal Offences at Critical Infrastructure Facilities of Ukraine. *Salud, Ciencia y Tecnología – Serie de Conferencias*. 2025. № 4. DOI: 10.56294/sctconf20251581

Наукові праці, які засвідчують апробацію матеріалів дисертації:

27. Котелюх М.О. Прогалини нормативно-правового забезпечення правопорядку в Україні та шляхи їх подолання. *Актуальні проблеми взаємодії правової науки та практики її застосування*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 16–17 березня 2022 р. Київ: Науково-дослідний інститут публічного права, 2022. С. 118–120.

28. Котелюх М.О. Співвідношення поняття правопорядку з іншими суміжними категоріями. *Взаємодія публічного та приватного права: сучасні проблеми та виклики*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 21–22 лютого 2022 р. Київ: Науково-дослідний інститут публічного права, 2022. С. 39–41.

29. Котелюх М.О. Сутність нормативно-правового регулювання основ правопорядку та заходи підвищення його ефективності в умовах сучасних викликів та загроз національній безпеці України. *Проблемні питання юридичної науки в контексті реформування правової системи України*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 19–20 жовтня 2022 р. Київ: Науково-дослідний інститут публічного права, 2022. С. 221–223.

30. Котелюх М.О. Адміністративно-правовий інструментарій забезпечення охорони правопорядку: зміст та призначення. *Пріоритетні напрями розвитку юридичної науки в умовах сьогодення*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 13–14 березня 2023 р. Київ: Науково-дослідний інститут публічного права, 2023. С. 131–133.

31. Котелюх М.О. Структура адміністративно-правового механізму забезпечення правопорядку. *Реформування українського законодавства: проблемні питання та шляхи їх вирішення*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 07–08 лютого 2024 р. Київ: Науково-дослідний інститут публічного права, 2024. С. 171–173.

32. Котелюх М.О. Щодо необхідності запровадження діяльності військової поліції. *Актуальні проблеми імплементації наукових досягнень у практичну діяльність*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 04–05 червня 2024 р. Київ: Науково-дослідний інститут публічного права, 2024. С. 98–100.

33. Котелюх М.О. Періодизація історії становлення органів охорони правопорядку. *Тенденції та перспективи розвитку юридичної науки сьогодення*:

матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 16–17 квітня 2024 р. Київ: Науково-дослідний інститут публічного права, 2024. С. 136–139.

34. Котелюх М.О. Види недержавних суб'єктів забезпечення правопорядку в Україні. *Пріоритетні напрями розвитку юридичної науки: вітчизняний та зарубіжний досвід*: матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Київ, 18–19 вересня 2024 р. Київ: Науково-дослідний інститут публічного права, 2024. С. 136–139.

Наукові праці, які додатково відображають результати дисертації:

35. Бугайчук К. Л., Джафарова О. В., Дрок І.С., Котелюх М.О. та ін. Міжнародний досвід та практика в післявоєнний період вилучення, прийняття у населення вогнепальної зброї, боєприпасів, у тому числі невстановленого походження, що опинилися у їхньому володінні з різних причин (знайдені, передані тощо): наук. дослідження. Дніпро : ДДУВС, 2024. 120 с.

36. Котелюх М.О. та ін. Забезпечення надання уповноваженими підрозділами органів Національної поліції України дієвої допомоги та захисту постраждалим особам із урахуванням основних засад запобігання та протидії домашньому насильству у взаємодії із суб'єктами, що здійснюють заходи у цій сфері : метод. рекомендації / Р.Ю. Молчанов, Р.М. Опацький, М.І. Репан та ін. Дніпро : Дніпров. держ. ун-т внутр. справ, 2024. 42 с.

37. Бугайчук К.Л., Джафарова О.В., Дрок І.С., Котелюх М.О. та ін. Необхідні зміни в національному законодавстві для заохочення (стимулювання) Національною поліцією України населення до здачі (виведення з «тіні») вогнепальної зброї, боєприпасів на засадах партнерства, спрямованої на задоволення їхніх потреб у публічній безпеці та порядку: наук. дослідження. Дніпро : ДДУВС, 2024. 30 с.

38. Бугайчук К. Л., Ганжа Т. В., Джафарова О.В., Котелюх М.О. та ін. Методи і форми роботи органів (підрозділів) Національної поліції України щодо стабілізації незаконного обігу вогнепальної зброї та реалізації повоєнного роззброєння цивільного населення, заходи стимулювання та заохочення населення до здачі зброї на основі міжнародного досвіду: метод. реком. Дніпро : ДДУВС, 2024. 52 с.

3. Дисертаційна робота Котелюха Миколи Олександровича «Адміністративно-правове забезпечення правопорядку в Україні» відповідає паспорту спеціальності 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право.

4. Дисертаційне дослідження Котелюха Миколи Олександровича «Адміністративно-правове забезпечення правопорядку в Україні» є завершеним науковим дослідженням, яке вирішує важливу наукову проблему, що полягає у формуванні цілісного концептуального уявлення про сутність, зміст та особливості адміністративно-правового забезпечення правопорядку в Україні, а також виробленні науково-обґрунтованих пропозицій і рекомендацій щодо його

вдосконалення на основі позитивного національного та зарубіжного досвіду.

Одержані автором науково обґрунтовані результати вирішують важливі для адміністративно-правової науки завдання, мають практичну та теоретичну цінність. Робота визначає, доповнює та уточнює низку положень теоретичного, правового та практичного характеру, є своєчасною й корисною науковою працею.

Дисертація містить наукові положення та нові науково обґрунтовані результати на основі одержаних особисто здобувачем достовірних висновків, що синтезують накопичену у змісті інформацію відповідно до сформульованих у вступі загальної мети і конкретних завдань. Дисертаційне дослідження характеризується єдністю змісту, свідчить про особистий внесок здобувача в адміністративно-правову науку щодо розв'язання важливої теоретичної та ряду прикладних проблем.

Аналіз тексту дисертації свідчить про відсутність порушення автором вимог академічної доброчесності. У роботі наявні посилання на джерела інформації у разі використання наукових текстів, ідей, розробок, наукових результатів і матеріалів інших авторів; дотримано вимоги норм законодавства про авторське право; надано достовірну інформацію про результати наукової діяльності, використані методики досліджень і джерела інформації.

Рекомендація дисертації до захисту. Дисертація є логічно завершеним самостійним дослідженням актуальної наукової проблеми, що містить нові науково обґрунтовані результати проведених здобувачем досліджень, які розв'язують конкретне наукове завдання, що має істотне значення для галузі науки адміністративного права. Вона відповідає вимогам пп. 7-9 Порядку присудження та позбавлення наукового ступеня доктора наук, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 17 листопада 2021 року № 1197.

За результатами фахового семінару щодо апробації дисертації Котелюха Миколи Олександровича на тему «Адміністративно-правове забезпечення правопорядку в Україні» і повноти публікацій основних наукових результатів дослідження

УХВАЛЕНО:

1. Затвердити висновок про наукову новизну, теоретичне та практичне значення результатів докторської дисертації Котелюха Миколи Олександровича, представлена на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право) на тему «Адміністративно-правове забезпечення правопорядку в Україні».

2. Констатувати, що за актуальністю, ступенем новизни, обґрунтованістю, науковою та практичною цінністю здобутих результатів дисертація Котелюха Миколи Олександровича відповідає спеціальності 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право та вимогам пп. 7-9 Порядку присудження та позбавлення наукового ступеня доктора наук, затвердженого

постановою Кабінету Міністрів України від 17 листопада 2021 року № 1197.

3. Рекомендувати дисертацію Котелюха Миколи Олександровича на тему «Адміністративно-правове забезпечення правопорядку в Україні» для подання до спеціалізованої вченої ради за спеціальністю 12.00.07 – адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право.

Рецензент:

професор кафедри адміністративного права і
процесу Навчально-наукового інституту
підготовки фахівців для підрозділів
превентивної діяльності
Національної поліції України
Дніпровського державного
університету внутрішніх справ
доктор юридичних наук, професор

Борис ЛОГВИНЕНКО

Рецензент:

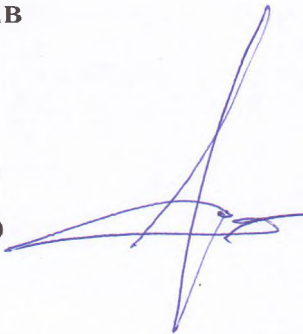
провідний науковий співробітник
відділення організації наукової роботи
відділу організації наукової діяльності
Дніпровського державного
університету внутрішніх справ
доктор юридичних наук, професор

Віта КОНОНЕЦЬ

Рецензент:

професор кафедри адміністративного права і
процесу Навчально-наукового інституту
підготовки фахівців для підрозділів
превентивної діяльності
Національної поліції України
Дніпровського державного
університету внутрішніх справ
доктор юридичних наук, професор

Роман МИРОНЮК